

Het spel

Ophelia werd verblind. Als ze onder haar parasolletje door probeerde te kijken, werd ze van alle kanten door de zon belaagd: hij viel met duizend stralen uit de hemel, weerkaatste tegen het gelakte hout van de wandelweg, liet de hele zee fonkelen en de juwelen van alle hovelingen oplichten. Toch kon ze nog voldoende zien om te constateren dat Brunhilde en tante Rosalinde allebei niet meer naast haar stonden.

Ophelia was verdwaald. Zo simpel was het.

Voor iemand die naar het hof was gekomen met het vaste voornemen om haar eigen plaats te veroveren, zag dit er niet echt goed uit. Ze had een afspraak om officieel te worden voorgesteld aan Faroek. Als er iemand in de wereld was die je vooral niet moest laten wachten, dan was het wel deze familiegeest.

Waar zou hij zijn? In de schaduw van de grote palmbomen? In een van de luxehotels die langs de kust stonden? Of misschien in een strandhut?

Ophelia stootte haar neus tegen de hemel. Ze had zich over de reling heen gebogen om te kijken of ze Faroek ergens zag, maar de zee bleek niets anders dan een muur te zijn. Een reusachtige, bewegende muurschildering waarin het geruis van de golven net zo nep was als de geur van zand en de lijn van de horizon. Ophelia zette haar bril weer recht en nam het landschap om haar heen in zich op. Bijna alles was hier namaak: de palmen, de fonteinen, de zee, de zon, de hemel en de hitte die er heerste. Zelfs de weelde-

rige huizen waren waarschijnlijk slechts façades waar niks achter zat.

Illusies.

Wat kon je anders verwachten als je je op de vijfde verdieping van een toren bevond, als die toren hoog boven een stad verrees en als die stad boven een poolark zweefde waar het op dat moment hooguit min vijftien graden was? Ook al deden de mensen hier nog zo hun best om de ruimte naar hun hand te zetten en overal waar ze maar konden illusies op te plakken, er waren toch grenzen aan hun creativiteit.

Ophelia wantrouwde schone schijn, maar nog groter was haar wantrouwen tegen mensen die schone schijn gebruikten om anderen te misleiden. Daarom voelde ze zich helemaal niet op haar gemak te midden van al die hovelingen die voortdurend tegen haar aan botsten.

Het waren allemaal Mirages, meesters van het illusionisme.

Door hun imposante postuur, hun bleke haar, hun lichte ogen en hun clantatoeages voelde Ophelia zich met haar kleine gestalte, haar donkerbruine haar en haar bijziende ogen nog erger een vreemde eend in de bijt dan ooit tevoren. Soms keken ze met een gefronste blik op haar neer. Ze vroegen zich vast af wie dat meisje was dat zich hardnekkig onder haar parasol probeerde te verstoppen, maar Ophelia was beslist niet van plan om hun dat te vertellen. Ze was alleen en onbeschermd: als ze erachter kwamen dat ze de verloofde was van Thorn, de meest gehate man van het hele ambtenarenapparaat, kon ze het wel schudden. Ze zouden geen spaan van haar heel laten. En ze had al een gebroken rib, een blauw oog en een snee in haar wang vanwege haar laatste tegenslagen. Beter om het daarbij te laten.

Deze Mirages leerden Ophelia in elk geval één ding waar ze iets aan had. Ze waren allemaal op weg naar een wan-

delpier op houten palen die door een vrij geslaagd optisch effect de illusie wekte dat hij boven de nepzee gebouwd was. Doordat Ophelia haar ogen de hele tijd tot spleetjes kneep, begreep ze dat de glinstering die ze aan het einde van de pier waarnam, werd veroorzaakt door de weerkaatsing van het licht op een gigantische structuur van glas en metaal. Deze wandelpier was niet een zoveelste voorbeeld van gezichtsbedrog; het was een heus paleis als van een vorst.

Als Ophelia Faroek, Brunhilde en tante Rosalinde ergens zou moeten vinden, dan was het daar.

Ze volgde de stoet van hovelingen. Dat had ze graag zo onopvallend mogelijk gedaan, maar daar dacht haar sjaal anders over. Die had zich voor de helft om haar enkel gewikkeld terwijl de andere helft over de grond kronkelde als een soort boa constrictor die met een paringsdans bezig was. Het was Ophelia niet gelukt om hem los te maken. Hoewel ze heel blij was om haar sjaal gezond en wel terug te hebben, nadat ze het weken zonder hem had moeten stellen, had ze liever gehad dat hij niet zo overduidelijk liet merken dat ze een Animiste was. Althans niet zolang ze Brunhilde nog niet had gevonden.

Ophelia hield haar parasol nog meer voor haar gezicht toen ze langs een krantenkiosk liep. Op de voorpagina's zag ze in grote letters staan:

EINDE VAN DE DRAKEN:

JAGERS NAAR DE EEUWIGE JACHTVELDEN

Ophelia vond het ronduit smakeloos. De Draken waren haar schoonfamilie en ze waren kort daarvoor allemaal onder dramatische omstandigheden in het bos om het leven gekomen. Voor het hof betekende dat alleen maar een rivaliserende clan minder.

Ophelia liep de wandelpier op. Wat eerst nog slechts een vage schittering was geweest, veranderde in een architectonisch vuurwerk. Het paleis was nog kolossaler dan ze had gedacht. Op het gouden koepeldak stond een spits die als een bliksemschicht de lucht in stak en de zon leek te willen evenaren; toch was het maar het hoogste punt van een nog veel groter gebouw met allemaal oosterse torentjes, dat volledig uit glas en gietijzer bestond.

En dit alles, dacht Ophelia terwijl ze haar ogen over het paleis, de zee en de menigte hovelingen liet gaan, dit alles is slechts de vijfde verdieping van de toren van Faroek.

Ze begon nu echt zenuwachtig te worden.

Die zenuwachtigheid sloeg om in paniek toen ze twee honden, even wit en groot als ijsberen, haar kant op zag komen. Ze hielden hun ogen onafgebroken op haar gericht, maar toch kwam het niet door hen dat Ophelia zich rot schrok. Dat kwam door hun meester.

‘Dag, juffrouw. Bent u alleen aan de wandel?’

Ophelia kon haar ogen niet geloven toen ze de blonde krullen, het ronde brilletje met de jampotglazen en het engelengezicht met de bolle wangetjes herkende.

De ridder. De Mirage zonder wie de Draken nog in leven zouden zijn geweest.

Hij zag er misschien uit als een doodgewoon jongetje – nog iets stunteliger dan de meesten – maar hij was de schrik van iedereen. Geen enkele volwassene kon iets tegen hem beginnen en zelfs zijn eigen familie was bang voor hem. Normaal gesproken deden Mirages niets anders dan illusies om zich heen verspreiden, maar de ridder liet ze regelrecht in de hoofden en lichamen van de mensen doordringen. Het was een variant van de familiekracht die hij te pas en te onpas gebruikte. Zo had hij een dienstmeisje hysterisch gemaakt, tante Rosalinde in een bubbel van herinneringen

opgesloten, de Draken laten aanvallen door de wilde Beesten waar ze jacht op maakten, en dat alles zonder zich ooit te laten betrappen.

Ophelia vond het onvoorstelbaar dat er aan het hele hof niemand was die hem kon beletten om zich in het openbaar te vertonen.

‘U ziet eruit alsof u verdwaald bent,’ merkte de ridder zeer beleefd op. ‘Zal ik u de weg wijzen?’

Ophelia gaf geen antwoord. Ze was niet in staat om te bepalen wat van de twee, ja of nee, haar doodsvonnissen zou inluiden.

‘Daar ben je eindelijk! Waar was je nou?’

Tot Ophelia’s grote opluchting was het Brunhilde. Met een bevallige beweging van haar jurk schreed ze door de menigte naar voren, zo kalm als een zwaan die over een meer glijdt. Maar toen ze Ophelia’s arm in de hare haakte, klemde ze die uit alle macht vast.

‘Dag, mevrouw Brunhilde,’ stamelde de ridder.

Zijn wangen waren helemaal roze geworden. Met een bijna schuchtere onhandigheid veegde hij zijn handen aan zijn matrozenjakje af.

‘We moeten voortmaken, kindlief,’ zei Brunhilde zonder de ridder te antwoorden of ook maar een blik waardig te keuren. ‘Het spel is bijna afgelopen. Je tante houdt plaatsen voor ons vrij.’

Het was moeilijk om de gezichtsuitdrukking van de ridder te peilen, want door zijn jampotglazen zagen zijn ogen er heel merkwaardig uit, maar Ophelia wist bijna zeker dat hij van slag was. Ze begreep er geen sikkepit van. Dat joch verwachtte toch zeker niet dat hij bedankt zou worden omdat hij een hele clan over de kling had gejaagd?

‘Wilt u niet meer met mij praten, mevrouw?’ vroeg hij ongerust. ‘Hebt u ten minste niet één woordje voor mij over?’

Brunhilde aarzelde even, toen keek ze hem aan en toverde haar mooiste glimlach op haar gezicht.

‘Als u erop staat, ridder, heb ik er zelfs negen: u zult niet eeuwig door uw leeftijd beschermd worden.’

Na die voorspelling, die ze op bijna achteloze toon had gedaan, liep Brunhilde met Ophelia in de richting van het paleis. Toen Ophelia nog even omkeek, zag ze iets wat haar de rillingen over de rug deed lopen. De ridder verslond haar met zijn ogen, haar en niet Brunhilde, en zijn gezicht was vertrokken van afgunst. Zou hij zijn honden op haar loslaten?

‘Van alle personen met wie je nooit alleen moet zijn, staat de ridder boven aan de lijst,’ fluisterde Brunhilde terwijl ze Ophelia’s arm nog dichter tegen zich aan drukte. ‘Luister je dan nooit naar wat ik je zeg? We moeten opschieten,’ ging ze verder, en ze versnelde haar pas. ‘Het spel is bijna afgelopen en we mogen heer Faroek vooral niet laten wachten.’

‘Welk spel?’ vroeg Ophelia hijgend.

Haar gebroken rib deed haar steeds meer pijn.

‘Je moet een goede indruk op onze heer maken,’ commandeerde Brunhilde zonder haar glimlach te verliezen. ‘We hebben inmiddels veel meer vijanden dan bondgenoten: zijn bescherming zal van doorslaggevend belang zijn. Als je niet direct bij hem in de smaak valt, is het met ons allemaal gedaan.’

Brunhilde legde een hand op haar buik, als teken dat ze daarmee ook doelde op het kind dat ze droeg.

Ophelia deed nog steeds verwoede pogingen om haar sjaal af te schudden, die om haar voet heen kronkelde en haar hinderde bij het lopen. Brunhildes woorden maakten haar bepaald niet minder zenuwachtig. Wat haar extra zorgen baarde, was het telegram van haar familie, dat nog steeds in de zak van haar jurk zat. Doordat Ophelia maar niks van zich liet horen, waren haar ouders ongerust geworden en

hadden ze besloten om met haar ooms, tantes, broertje, zusjes, neefjes en nichtjes een paar maanden eerder naar de Pool te gaan. Ze wisten natuurlijk niet dat ze voor hun veiligheid ook van Faroeks willekeur afhankelijk waren.

Ophelia en Brunhilde bereikten de hoofdrotonde van het paleis, die er vanbinnen nog spectaculairder uitzag. Er kwamen vijf gangen op uit, die allemaal even imposant waren als het middenschip van een kathedraal. Het minste gefluister van hovelingen, het geringste geritsel van een jurk kreeg onder de hoge gebrandschilderde ramen een enorme weerklank. Er waren alleen maar deftige mensen: ministers, consuls, kunstenaars en hun muzen van dat moment.

Een butler in een goudgele livrei liep op Brunhilde af.

‘Als de dames zo goed willen zijn om mij te volgen naar de Ganzentuin. Heer Faroek zal hen daar ontvangen zodra hij klaar is met zijn spel.’

Hij nam hen mee door een van de vijf gangen terwijl hij Ophelia's parasol van haar overnam.

‘Die hou ik liever bij me,’ zei ze beleefd toen hij ook haar sjaal wilde pakken, stomverbaasd om dit kledingstuk op zo'n ongepaste plek als een enkel te zien zitten. ‘Gelooft u mij, hij wil niet anders.’

Met een zucht controleerde Brunhilde of Ophelia's sluier haar gezicht goed achter een scherm van kant verstopte.

‘Laat vooral je verwondingen niet zien, dat zou verschrikkelijk ongepast zijn. Als je je beste beentje voorzet, kun je de wandelpier als je tweede huis beschouwen.’

Heimelijk vroeg Ophelia zich af wat dan eigenlijk haar eerste huis mocht zijn. Sinds ze op de Pool was aangekomen, had ze gelogeed op Brunhildes buitenplaats, in de ambassade van Maneschijn en op de intendance van haar verloofde, maar ze had zich nergens thuis gevoeld.

De butler ging hun voor in een grote glazen serre, precies

op het moment dat er applaus opklonk, afgewisseld met bravogeroep en 'Goed gespeeld, heer!' Gehinderd door het witte kant van haar sluier probeerde Ophelia te begrijpen wat zich afspeelde tussen de palmbomen van deze binnentuin. Een groepje gepruikte edelen stond op het grasveld rond iets wat op een miniatuurdoolhof leek. Ophelia was te klein om over de schouders van de mensen voor haar te kijken, maar Brunhilde had geen enkele moeite om zich een weg tussen hen door te banen totdat ze vooraan stond: zodra ze haar herkenden gingen de edelen vanzelf opzij, niet zozeer uit beleefdheid als wel om veiligheidshalve afstand te bewaren. Ze wilden Faroeks oordeel afwachten en daar hun gedrag op afstemmen.

Toen ze Brunhilde en Ophelia in het oog kreeg, verborg tante Rosalinde haar opluchting achter een ontevreden grimas.

'Je moet me later nog maar eens uitleggen,' fluisterde ze, 'hoe ik geacht word op een meisje te letten dat zich voortdurend aan mijn waakzaamheid onttrekt.'

Ophelia had nu vrij zicht op het spel. De doolfhof bestond uit een reeks genummerde tegels. Op sommige daarvan stonden ganzen die aan paaltjes waren vastgemaakt. Twee bedienden stonden op specifieke plekken langs het spiraalvormige pad en leken te wachten op instructies.

Ophelia keek naar de plek waar alle ogen op dat moment op gericht waren: een klein rond podium dat over de doolfhof uitkeek. Daar, aan een mooi tafeltje, dat net zo wit geschilderd was als het podium, zat een speler met een gesloten hand te schudden. Hij schiep er duidelijk genoeg in om het publiek in spanning te houden. Ophelia herkende hem aan zijn kapotte hoge hoed en de brede, onverstoorbare glimlach op zijn gezicht: het was Archibald, de ambassadeur van Faroek.

Toen hij eindelijk zijn hand opende, werd de stilte verbroken door het geluid van rollende dobbelstenen.

‘Zeven!’ verklaarde de ceremoniemeester.

Onmiddellijk liep een van de bedienden zeven tegels naar voren en tot Ophelia’s verbijstering verdween hij in een gat.

‘Onze ambassadeur heeft bepaald geen geluk bij dit spel,’ merkte iemand achter Ophelia ironisch op. ‘Het is zijn derde partij en hij valt telkens in de put.’

In zekere zin stelde Archibalds aanwezigheid Ophelia gerust. Hij had zo zijn gebreken, maar in dit gezelschap was hij iemand die het dichtste in de buurt van een vriend kwam, en bovendien hoorde hij bij de clan van het Web, wat tenminste een voordeel was. Op een paar uitzonderingen na waren er verder alleen Mirages onder de hovelingen, en van hen ging zoveel vijandigheid uit dat Ophelia het er benauwd van kreeg. Als ze allemaal zo slinks waren als de ridder, dan zou ze haar lol nog op kunnen.

Net als de rest van de omstanders concentreerde Ophelia zich op het tafeltje van de andere speler op het podium. Vanwege haar sluier dacht ze eerst dat ze daar alleen een soort berg van diamanten zag. Uiteindelijk begreep ze dat die hoorden bij de vele favorieten, die in een kluwen van armen om Faroek heen hingen. De een kamde zijn lange witte haren, de ander vlijde zich tegen zijn borst aan, een derde zat geknield aan zijn voeten en ga zo maar door. Faroek zelf leunde met één elleboog op het tafeltje, dat veel te klein voor hem was, en leek net zo weinig belangstelling te hebben voor al die liefkozingen als voor het spel dat hij speelde. Dat leidde Ophelia tenminste af uit de manier waarop hij luidruchtig zat te gapen terwijl hij zijn dobbelstenen gooide. Vanaf de plek waar ze stond, kon ze zijn gezicht niet goed zien.

‘Vijf!’ zei de ceremoniemeester op zangerige toon te midden van het geklap en gejuich.

Onmiddellijk begon de tweede bediende van vakje naar vakje te springen. Telkens belandde hij op een tegel waar een gans zat die woedend begon te gakken en naar zijn kuiten hapte, maar hij sprong direct weer vijf tegels verder en zo ging hij door totdat hij precies uitkwam op de laatste tegel in het midden van de spiraal, terwijl de edelen hem toejuichten alsof hij een olympisch kampioen was. Faroek had het spel gewonnen. Ophelia vond het een volstrekt bizarre vertoning. Ze hoopte maar dat iemand er gauw aan zou denken om de andere bediende uit zijn gat te bevrijden.

Op het podium zag een volledig in het wit gekleed mannetje zijn kans schoon om naar Faroek te lopen met iets wat op schrijfgerei leek. Hij spreidde een brede glimlach tentoon terwijl hij Faroek iets in zijn oor fluisterde. Tot haar stomme verbazing zag Ophelia hoe Faroek achteloos een stempel zette op een papier dat de man hem aanreikte zonder er ook maar één letter van te lezen.

‘Neem een voorbeeld aan graaf Boris,’ fluisterde Brunhilde tegen haar. ‘Hij heeft het juiste moment afgewacht om een nieuw landgoed te bemachtigen. Zorg dat je er klaar voor bent, nu zijn wij aan de beurt!’

Ophelia hoorde haar niet. Ze had net een andere man opgemerkt die ook op het podium stond en die al haar aandacht opeiste. Hij stond een beetje opzij, zo nors en stil dat hij bijna onopgemerkt was gebleven als hij niet zijn zakhorloge open en dicht had geklapt. Toen Ophelia hem zag, voelde ze hoe een warme gloed zich vanuit haar tenen door haar hele lichaam verspreidde totdat haar oren begonnen te gloeien.

Thorn.

Zijn zwarte uniform met de officierskraag en de zware gouden epauletten was veel te warm voor de verstikkende hitte in de serre, die weliswaar een illusie was, maar toch

heel echt aanvoelde. Hij was van top tot teen ingepakt, stond er stijf als een hark en zwijgend als een schaduw bij en leek totaal niet op zijn plaats in de frivole wereld van het hof.

Ophelia zou er alles voor over hebben gehad om hem hier niet tegen te hoeven komen. Zoals altijd zou hij de situatie overnemen en haar opdragen wat ze moest doen.

‘Mevrouw Brunhilde en de dames van Anima!’ kondigde de ceremoniemeester aan.

Toen alle hoofden zich naar Ophelia toe draaiden in een beklemmende stilte die alleen werd verstoord door het gekak van de ganzen, haalde ze diep adem. Eindelijk was het moment aangebroken waarop zij het spel zou gaan meespelen.

Ze zou haar eigen plaats innemen en Thorn het nakijken geven.

Klein grut

Ophelia liep naar het podium en voelde blikken op haar rusten die zo brandden van nieuwsgierigheid dat ze zich afvroeg of ze misschien vlam zou vatten. Ze probeerde de ondeugende knipoog die Archibald haar vanaf zijn speeltafel toewierp zo goed als ze kon te negeren en beklom de witte treden naar het podium terwijl ze zich concentreerde op een enkele gedachte: mijn toekomst wordt bepaald door wat er hier en nu gaat gebeuren.

Misschien kwam het doordat Thorn haar zenuwachtig maakte, of door de kanten sluier waardoor ze niet goed kon zien, of door haar sjaal die om haar enkel gewikkeld zat, of gewoon door haar onverbeterlijke stunteligheid. Hoe het ook zij: Ophelia struikelde over de laatste trede en zou languit op het podium zijn gevallen als Thorn haar niet in haar val had opgevangen door haar arm vast te pakken en haar weer stevig op haar benen te zetten. De misstap was echter niemand ontgaan: Brunhilde niet, die verkrampd glimlachte, tante Rosalinde niet, die haar handen voor haar gezicht had geslagen, en Ophelia's gebroken rib niet, die woedend tegen haar flank klopte.

Overal in de Ganzentuin klonk gelach, maar dat hield snel op toen men zag dat Faroek de situatie volstrekt niet grappig leek te vinden. Sinds het spel was afgelopen had hij geen vinger verroerd. Hij leunde nog steeds op de tafel met een gezicht alsof hij zich stierlijk verveelde, en met zijn favorieten en al hun diamanten tegen zijn lichaam gevlijd

alsof ze het natuurlijke verlengstuk daarvan waren.

Ophelia zelf was Thorn vergeten zodra de familiegeest zijn ondoorgroendelijke blik, met zijn lichtblauwe, haast witte ogen, op haar had laten rusten. Eigenlijk was alles aan Faroek wit – zijn lange gladde haar, zijn eeuwig jonge huid, zijn vorstelijke kleren – maar Ophelia zag alleen zijn ogen. Familiegeesten waren van nature imposant. Elke ark, een uitzondering daargelaten, had zijn eigen familiegeest. Ze waren machtig en onsterfelijk en vormden de wortels van de grote wereldwijde stamboom, de gezamenlijke voorouders van alle grote familieclans. De zeldzame keren dat Ophelia haar eigen voorouder Artemis op Anima had ontmoet, had ze zich heel nietig gevoeld. Dat was echter niets vergeleken bij het gevoel dat Faroek haar nu bezorgde. Ophelia had een protocollaire afstand tot hem bewaard, maar zelfs zo leek hij haar met zijn geestkracht te verpletteren. Als een roerloos standbeeld staarde hij haar uitdrukingsloos en zonder met zijn ogen te knipperen aan.

‘Wie is dit?’ vroeg Faroek.

Ophelia kon hem niet verwijten dat hij zich haar niet herinnerde. Ze hadden elkaar pas één keer gezien, alleen vanuit de verte, en toen was zij vermomd als huisknecht en hadden ze geen blik met elkaar gewisseld. Ze raakte in de war toen ze merkte dat de vraag ook betrekking had op Thorn en Brunhilde, die Faroek met een lege blik aankeek. Ophelia wist dat familiegeesten een bijzonder slecht geheugen hadden, maar dan nog! Thorn was de opperintendant van de Hemelburcht en van alle provincies van de Pool, en als zodanig was hij verantwoordelijk voor de financiën en voor een groot deel van de rechtszaken. En Brunhilde was zwanger van Faroek en ze hadden de afgelopen nacht nog samen doorgebracht.

‘Waar is de geheugensteun?’ vroeg Faroek op eisende toon.

'Hier ben ik, heer!'

Een jongeman, waarschijnlijk van ongeveer dezelfde leeftijd als Ophelia, dook achter Faroeks stoel op. Hij had een tatoeage op zijn voorhoofd en bezat de blonde schoonheid van de clan van het Web. Waarschijnlijk een neef van Archibald.

'Meneer de ambassadeur heeft verzocht om een audiëntie om met u te praten over de situatie van uw intendant, de heer Thorn, zijn tante, mevrouw Brunhilde, en zijn verloofde, mejuffrouw Ophelia.'

De geheugensteun sprak op zachte en geduldige toon terwijl hij beurtelings aan Faroek de personen die hij noemde aanwees. Archibald was als eerste naar voren gestapt, met zijn hoge hoed scheef op zijn slordig gekamde haar. Ophelia was er zeker van dat hij zich expres niet geschoren had: hoe plechtiger de gelegenheid, des te liever de ambassadeur de conventies aan zijn laars lapte.

'Waarover?' vroeg Faroek, die van verveling al onderuitzakte.

'Over de verdwijning van de Drakenclan, heer,' herinnerde de geheugensteun hem met engelachtige vriendelijkheid. 'Het rampzalige ongeluk dat het leven heeft gekost aan uw jagers. Meneer Archibald heeft u dat vanmorgen allemaal uitgelegd. Leest u het maar na, heer, u hebt het opgeschreven in uw memorandum.'

De geheugensteun overhandigde Faroek vervolgens een notitieboek waarvan de bladzijden zo vaak waren omgeslagen dat ze allemaal ezelsoren hadden. Met een grenzeloze traagheid haalde Faroek zijn elleboog van de speeltafel en begon het door te bladeren. De favorieten voegden zich naar elke beweging van zijn lichaam door op de ene plek hun armen van hem los te maken om ze elders weer om hem heen te slaan. Ophelia bekeek het tafereel met een mengeling van fascinatie en afkeer. Onder hun diamanten diademen,

hun diamanten halskettingen en hun diamanten ringen leken ze eigenlijk niet eens meer op vrouwen.

‘Zijn de Draken dood?’ zei Faroek.

‘Ja, heer,’ antwoordde de geheugensteun. ‘Dat is het laatste wat u hebt opgeschreven.’

‘De Draken zijn dood,’ herhaalde Faroek, die het nu uit zijn notitieboek oplas. (Toen hield hij een poos zijn mond, bleef roerloos als een blok marmer zitten en sloeg daarna nog een bladzijde van zijn memorandum om.) ‘Brunhilde hoort bij de Drakenclan, dat heb ik hier opgeschreven.’

Faroek zei dit terwijl hij elke lettergreep benadrukte. In zijn mond klonk het accent van het Noorden als een onweersdonder. Een onweer in de verte, nauwelijks hoorbaar, maar wel heel dreigend. Toen hij zijn ogen van zijn memorandum opsloeg, zag Ophelia er een verontrustende gloed in die er een ogenblik eerder nog niet was geweest.

‘Waar is Brunhilde?’

Zonder iets te zeggen of een buiging te maken liep Brunhilde naar hem toe om zijn wang te strelen met de tederheid van een liefhebbende echtgenote. Deze keer leek Faroek haar onmiddellijk te herkennen. Hij keek haar aan en zei op zijn beurt ook niets, maar Ophelia voelde dat die stilte meer zei dan duizend woorden.

Het was Thorn die de betovering verbrak door ongeduldig zijn horloge open en dicht te klappen. Daarop zette Faroek zich met de traagheid van een losgeslagen ijsberg in beweging, pakte de vulpen die de geheugensteun hem aanreikte en maakte een nieuwe aantekening in zijn memorandum. Ophelia vroeg zich af of hij misschien ‘Brunhilde leeft’ had opgeschreven, zodat hij dat niet meer zou vergeten.

‘Dus mevrouw,’ ging Faroek verder, ‘u bent opeens uw hele familie kwijtgeraakt. Gecondoleerd!’

Zijn galmende stem verraadde geen enkele emotie, alsof

het niet een hele staak van zijn eigen nageslacht was die in een bloedbad was omgekomen.

‘Gelukkig ben ik niet de enige overlevende,’ haastte Brunhilde zich eraan te voegen. ‘Mijn moeder doet een kuur in de provincie en weet niets van de recente gebeurtenissen. Mijn neef, die hier ook is, gaat binnenkort trouwen. De Draken zullen dus niet uitsterven.’

Ophelia had bijna medelijden met haar. Op een dag zou ze proberen Brunhilde duidelijk te maken dat dit een schijnhuwelijk zou blijven en dat er geen kinderen zouden komen.

Er klonk een verontwaardigd gefluister op tussen de edelen die zich om het podium van de spelers hadden verzameld en het woord ‘bastaard’ was heel duidelijk te horen. Thorn deed niet eens moeite om zijn eer te verdedigen. Met een voorhoofd waar het zweet van afdroop, staarde hij diep voorovergebogen naar zijn zakhorloge, alsof hij bezig was om verschrikkelijk achter te raken op zijn schema.

‘Daarom heb ik om deze audiëntie verzocht,’ mengde Archibald zich breed glimlachend in het gesprek. ‘Of u het wilt of niet, mijn lieve Brunhilde, uw neef is nooit door de Draken erkend en uw moeder is ook niet meer piepjong. Binnen afzienbare tijd zult u de enige vertegenwoordigster van uw clan zijn. Daardoor komt uw positie aan het hof op losse schroeven te staan, dat zult u toch met me eens zijn.’

Deze opmerking werd met discreet applaus beloond. Als waardige vertegenwoordiger van de ambassade had Archibald hardop gezegd wat iedereen stilletjes dacht. Ophelia draaide zich om toen ze achter zich het geluid van een tikmachine hoorde: er was een griffier aan een speeltafeltje gaan zitten, die alles wat er gezegd werd vastlegde.

‘Om die reden,’ ging Archibald met luide stem verder, ‘heb ik mevrouw Brunhilde en mejuffrouw Ophelia de officiële vriendschap van mijn familie aangeboden.’